

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.705 van 18 februari 2002
in de zaak A. 81.147/XIV-3338.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat V. LURQUIN,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 Zwitserlandstraat 22

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 17 november 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 1998 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 juni 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 18 september 1998;

Gelet op het arrest nr. 79.273 van 15 maart 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 14 december 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DEN BON die, loco advocaat V. LURQUIN, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij in België binnenkomt op 2 april 1998, en zich op 8 april 1998 vluchteling verklaart; dat op 15 juni 1998 de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing neemt tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat bij beslissing van 18 september 1998 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken bevestigt; dat dit de bestreden beslissing is, waarvan de motivering luidt als volgt :

“(…)

Vooreerst dient er te worden gewezen op verschillende tegenstrijdigheden tussen betrokkene opeenvolgende verklaringen, alsook tussen de verklaringen die betrokkene aflegde en die van zijn ouders. Zo verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij tijdens het onderhoud op het politiekantoor enkele dagen na hun terugkeer uit België, verhoord werd over zijn politieke activiteiten. Betrokkene verklaarde tevens dat zijn vader en hijzelf toen geslagen werden. Over dit verhoor en deze mishandelingen zeggen betrokkene vader en betrokkene zelf voor het Commissariaat-generaal helemaal niets, hetgeen zeer vreemd is. Betrokkene vermeldde voor het Commissariaat-generaal daarentegen enkel dat er werd gesproken over hun asielaanvraag in België. Betrokkene verklaarde dat ze uiteindelijk mochten gaan dankzij de tussenkomst van hun buur S., die samen met betrokkene moeder naar het politiekantoor was gekomen. Betrokkene moeder verklaarde echter op het Commissariaat-generaal dat zij S. niet vergezelde toen deze naar het politiekantoor ging. Betrokkene verklaarde dat deze S. de chef van de lijfwacht van V. S., de toenmalige Minister van Binnenlandse Zaken, was. Betrokkene vader daarentegen verklaarde dat S. de burgemeester van Yerevan was, hetgeen volgens de informatie van het Commissariaat-generaal (SWB, SV/3143 F/2, 5 februari 1998) overeenstemt met de realiteit. Het is vreemd dat betrokkene, die dankzij de lijfwacht van een hooggeplaatste persoon vrijkwam, niet zou weten welke functie deze persoon precies uitoefende, temeer daar het om de burgemeester van zijn woonplaats gaat. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat er op 20 februari 1998 vier Dashnak-leden vernielingen aanrichtten in zijn garage, terwijl hij deze gebeurtenis bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 februari 1998 situeerde.

Wat betreft de gebeurtenissen op 27 februari 1998 tenslotte, verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij samen met zijn vader naar het politiekantoor moest gaan, waar de politie hen de sleutels van de garage afnam. Voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde hij expliciet dat zijn vader alleen naar het politiekantoor ging. Betrokkene verklaarde tevens op het Commissariaat-generaal

dat zijn vader per post geconvoceerd werd, terwijl betrokkene vader verklaarde dat de politie hem thuis kwam halen.

Al deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van betrokkene vluchtrelaas in aanzienlijke mate.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat de reden die betrokkene opgeeft voor het feit dat hijzelf en zijn vader niet per vliegtuig met IOM terugkeerden, nl. dat dit gevaarlijk zou zijn zonder paspoort, allesbehalve overtuigend is. Uit het dossier van betrokkene eerste en tweede asielaanvraag blijkt immers dat betrokkene wél in het bezit van een geldig paspoort was.

(...).”;

2.1.1. Overwegende dat verzoekende partij in haar verzoekschrift in een eerste middel aanvoert dat de beslissing “genomen (is) met schending van bepalingen van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen en met machtsverschrijding”; dat zij uiteenzet wat volgt :

“Aangezien de asielaanvraag van verzoeker door het Commissariaat-Generaal geweigerd is om reden dat er zogenaamde tegenstrijdigheden zouden zijn in de verklaringen van verzoeker en tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn moeder en zoon;

Aangezien er op gewezen dient te worden dat één van de redenen voor de zogenaamde tegenstrijdigheden die zouden gerezen zijn in de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-Generaal, in feite een rechtstreeks gevolg is van de bijstand van twee verschillende tolken voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal;

Aangezien blijkt dat de tolk zich vergist heeft in bepaalde elementen die hij heeft vertaald;

Dat het niet precies weergeven van de feiten in de vertaling van de verklaringen van verzoeker slechts slaat op details en niet op de hoofdlijnen van het verhaal van verzoeker, doch het juist deze details zijn die het Commissariaat ertoe hebben doen besluiten dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk zou zijn omwille van deze zogenaamde tegenstrijdigheden;

Dat verzoeker bij wijze van voorbeeld één van de feiten aanhaalt;

Dat de vader van verzoeker verklaarde dat de politie hen bedreigde met een strafrechtelijke vervolging, omdat zij documenten met leugenachtige verklaringen zouden hebben getekend, terwijl verzoeker verklaarde dat er werd bedreigd met een strafzaak omdat verzoeker en zijn vader asiel hadden aangevraagd in België;

Aangezien er slechts op het eerste gezicht een tegenstrijdigheid, omdat hetgeen verzoeker en zijn vader hebben willen zeggen is dat de officiële reden van de politie voor de dreigementen in verband met strafrechtelijke vervolging "leugenachtige verklaringen" waren;

Dat verzoeker echter uitdrukkelijk de officieuze reden voor het dreigement heeft uitgedrukt, zijnde het feit dat de familie asiel had aangevraagd in België;

Dat de zogenaamde tegenstrijdigheden die het Commissariaat-Generaal heeft aangewend om te doen besluiten dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk zou, bovendien ook totaal anders kunnen worden uitgelegd, namelijk in die zin dat dit erop wijst dat verzoeker en zijn familie geenszins voorafgaandelijk afspraken hebben gemaakt met betrekking tot hun versie van de feiten;

Dat de verklaringen van verzoeker en zijn familie bovendien moeten bekeken worden in het licht van de omstandigheden (bedreigingen,), die elk van hen uiteraard anders heeft beleefd;

Dat het Commissariaat-Generaal, in haar beslissing van 18 september 1998, houdende de bevestiging van de verblijfsweigerings door de Minister dd. 15 juni 1998 derhalve niet geldig kon besluiten tot de bevestiging van de verblijfsweigerings op basis van zogenaamde tegenstrijdige verklaringen;

Dat de beslissing dd. 18 september 1998 dan ook onjuist werd gemotiveerd;

(...).”;

2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoordt hierop als volgt repliceert :

“(…)

Verweerder wenst aangaande de uitdrukkelijke motivering, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, aan te stippen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, hem een zodanig inzicht te verschaffen in die motieven van de handeling dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing weldegelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

Bovendien kan worden opgemerkt dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier opgemaakt kan worden dat verzoeker gewag zou gemaakt hebben van communicatieproblemen met de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken of met de tolk op het CGVS. Verzoeker kan in dit stadium van de procedure niet hard maken dat de in de bevestigende beslissing van weigering van verblijf opgenomen tegenstrijdigheden, het gevolg zouden zijn van een verkeerde vertaling van de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het CGVS. Verzoeker toont op dat punt niet aan dat de bestreden beslissing onwettig genomen zou zijn.

Een lezing van het administratief dossier leert dat de in de bestreden beslissing opgenomen elementen weldegelijk steun vinden in dat administratief dossier.

Artikel 52 van de Vreemdelingenwet biedt aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid een asielaanvraag hetzij ontvankelijk te verklaren hetzij niet ontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering genomen door de Minister te bevestigen op basis van een aantal criteria. Eén van de onontvankelijkheidsgronden is de “bedrieglijkheid”. Volgens de rechtspraak van de Raad van State kan het bedrieglijk karakter worden vastgesteld indien men tegenstrijdigheden aantoont ten opzichte van gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of tussen verschillende stukken uit het dossier. Rekening houdend met de tegenstrijdigheden, zoals opgesomd in de bestreden beslissing, heeft de Commissaris-generaal terecht besloten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag. Het middel kan niet in overweging genomen worden.”;

2.1.3. Overwegende dat verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord stelt hetgeen volgt :

“(…)

Verzoeker bevestigt hierbij dat de meeste tegenstrijdigheden die hem verweten worden het gevolg zijn van de bijstand van twee verschillende tolken voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal en van de vergissingen die de tolk gedaan heeft in bepaalde elementen die hij heeft vertaald.

Het feit dat er tijdens de verhoren niets over gezegd werd is niet pertinent daar verzoekers tijdens de verhoren zich niet kon waarmaken van de foutieve vertaling maar slechts achteraf kon merken dat zijn verklaringen foutief werden weergegeven en dat niet de exacte weergave van zijn de feiten werd vertaald. Daar geen advocaat aanwezig was op de zitting en dus geen buitenstaander de tegenstrijdigheden op dit moment kon waarnemen.

Verzoeker kon op het moment van het verhoor niet controleren hoe zijn verklaringen werden vertaald. Het ware beter geweest indien de persoon die het interview aflegde de tegenstrijdigheden had doen opmerken zodat verzoeker ze op dit moment kon uitleggen en de foutieve vertalingen onmiddellijk had kunnen rechtekken.

Wat er ook van zij, de tegenstrijdigheden (foutieve vertalingen) gaan in ieder geval niet over essentiële elementen in het geheel van het verhaal van verzoeker maar betreffen enkel details.

De Commissaris-generaal kan niet geldig besluiten dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond zou zijn op basis van tegenstrijdigheden waarvan ten eerste niet duidelijk zijn of ze niet enkel het gevolg zijn van foutieve vertalingen en misverstanden en die bovendien enkel handelen over detail punten of modaliteiten.”;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie nog stelt hetgeen volgt :

“Afgeleid uit de schending van de motivatieplicht : de genomen beslissing is onjuist gemotiveerd en genomen met schending van bepalingen van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en met machtsoverschrijding;

Verzoekster verwijst naar haar verzoekschrift en naar haar memorie van wederantwoord, maar wenst het volgende toe te voegen :

In tegenstelling tot wat de Auditeur beweert in zijn verslag, is het ten onrechte dat de Commissaris-generaal in de aangevochten beslissing geoordeeld heeft dat verzoeksters aanvraag "bedrieglijk en kennelijke ongegrond" zou zijn, omdat er tegenstrijdigheden zouden bestaan tussen verzoeksters verklaringen en die van haar echtgenoot en zoon, daar die tegenstrijdigheden niet van die aard zijn dat ze het geheel van het relaas in de helling brengen.

De ingeroepen tegenstrijdigheden zijn duidelijk het gevolg van foutieve interpretaties en vertalingen van verzoekers verklaringen.

In zijn verslag, oordeelt Mijnheer de Auditeur dat er in het administratief dossier geen spoor is van communicatieproblemen.

Welnu, het is slechts naderhand dat verzoeker heeft kunnen inzien dat een deel van zijn verklaringen foutief werden weergegeven. Hij kon er zich tijdens het verhoor niet van gewaar maken, daar hij niet verstaat wat vertaald wordt.

Een deel van de tegenstrijdigheden kan verklaard worden door de vertaalproblemen, een ander deel wordt in het verzoekschrift uitgelegd. Indien er, zoals Mijnheer de Auditeur in zijn verslag beweerd, hiermee slechts een deel van de ingeroepen argumenten, zijn de resterende tegenstrijdigheden in ieder geval niet voldoende om te kunnen besluiten dat verzoekers asielaanvraag "kennelijk" ongegrond zou zijn.

Gezien verzoeker in zijn verhoren over het essentiële van zijn relaas coherent bleef en ook coherente verklaringen aflegde in vergelijking met de verklaringen van zijn ouders, kan in dit stadium van de procedure niet tot de verwerping van de asielaanvraag van verzoekster besloten worden.”;

2.1.5. Overwegende dat verzoekende partij in een eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zou schenden aangezien de bestreden beslissing onjuist is gemotiveerd en met machtsoverschrijding is genomen; dat verzoekende partij verder betoogt dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangevoerde tegenstrijdigheden tussen, enerzijds, haar verklaringen en, anderzijds, die van haar moeder en zoon te wijten zouden zijn aan foutieve vertalingen door de tolken bij de dienst Vreemdelingenzaken en bij de diensten van de commissaris-generaal;

2.1.6. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing stelt dat de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van betrokkene in ernstige mate werd aangetast door meerdere tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoekende partij en die van zijn ouders; dat de commissaris-generaal deze tegenstrijdigheden uitvoerig opsomt in de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen van deze tegenstrijdigheden weerlegt; dat zij enkel voorhoudt dat deze tegenstrijdigheden te wijten zijn aan foutieve vertalingen door de tolken die opgetreden zijn bij de dienst Vreemdelingenzaken en bij de diensten van de

commissaris-generaal; dat verzoekende partij evenwel geen enkel voorbehoud noch opmerking heeft gemaakt bij de ondertekening van het verslag van verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal betreffende het geleverde vertaalwerk, noch betreffende de kwaliteit van de tolk; dat zelfs al kan worden aangenomen dat zij niet verstaat wat de vertaler “vertelt aan de persoon die het verhoor aflegt” derwijze dat ze dit pas “achteraf” - zonder duidelijk te stellen wanneer dit was - kon vaststellen, de verzoekende partij niettemin verzuimt uiteen te zetten op welke concrete punten “achteraf” is gebleken dat haar uiteenzetting “verkeerd is vertaald”; dat de verzoekende partij zich derhalve beperkt tot een blote bewering zonder enig begin van bewijs van haar kritiek te geven; dat derhalve de commissaris-generaal in redelijkheid kon voortgaan op de feitelijke elementen die uit de verklaringen van de verzoekende partij blijken om te besluiten dat verzoekers aanvraag bedrieglijk is en derhalve als kennelijk ongegrond diende te worden beschouwd; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekende partij in een tweede middel betoogt dat de bestreden beslissing artikel 3 E.V.R.M. schendt; dat zij te dezen aanvoert dat “het feit dat verzoeker en zijn familie zouden moeten terugkeren naar hun land en dus een ernstig risico lopen op een aanranding van hun fysieke integriteit en vrijheid, moet beschouwd worden als een inbreuk op de rechten van de mens; dat het resultaat van de beslissing van 18 september 1998 dan ook beschouwd moet worden als een ‘onmenselijke behandeling’”;

2.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord hierop als volgt repliceert :

“(…)

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de Commissaris-generaal zich uitgesproken over de verblijfsweigering genomen door de Minister of zijn gemachtigde. Deze verblijfsweigering heeft de Commissaris-generaal bevestigd omdat hij van oordeel is dat deze niet in strijd is met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950.

Verweerder stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet tot de gegrondheidsfase van de procedure toegelaten kan worden; dat hij dus geen vluchteling is in de zin van de Vluchtelingenconventie; en dat hij dus geen vrees koestert in zijn land van oorsprong vervolgd te worden in de zin van voornoemde Conventie en/of het slachtoffer te worden van vernederende of onmenselijke behandelingen in de zin van art. 3 EVRM.

Verzoeker voert geen concrete en terzake dienende gegevens aan die het middel schragen.”;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord en in haar laatste memorie, betreffende het tweede middel, verwijst naar haar inleidend verzoekschrift;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending van artikel 3 E.V.R.M. aanvoert; dat deze bepaling eist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat immers de bescherming verleend via artikel 3 E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M.; dat de verzoekende partij zich in het middel beperkt tot de blote bewering dat het “moeten terugkeren naar (haar) land (...), beschouwd (moet) worden als een inbreuk op de rechten van de mens”; dat zij evenwel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt ter adstruering van deze kritiek, dat verzoekende partij derhalve niet aantoonst dat ze een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien februari tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.